

LANG LEVE JANE

Voor iedereen die wéét dat er genoeg plek op die deur
was voor Leonardo DiCaprio.

En voor Engeland. Onze welgemeende excuses voor wat
we gaan doen met je geschiedenis.

Wat is geschiedenis anders dan een fabel waar iedereen mee instemt?
– Napoleon Bonaparte

Ik heb geen recht op de kroon. Koningin zijn behaagt mij niet.
– Lady Jane Grey

DEEL EEN

(waarin we een stukje geschiedenis herschrijven)

Proloog

Je denkt misschien dat je het verhaal kent. Het gaat als volgt: er was eens een zestienjarig meisje met de naam Jane Grey, dat werd gedwongen om met een volkomen vreemde te trouwen (Lord Guildford of Gilford of Gifford of zoiets) en vlak daarna opeens heerser van een land was. Ze was negen dagen koningin. Vervolgens verloor ze letterlijk haar hoofd.

Ja, het is een tragedie, als je het scheiden van iemands hoofd van het lichaam als tragisch beschouwt. (Wij zijn slechts de vertellers en zouden het vreselijk vinden om te pretenderen te weten wat de lezer wel of niet tragisch vindt.)

Wij hebben een ander verhaal te vertellen.

Let goed op. We hebben kleine details aangepast. We hebben belangrijke details compleet omgegooid. Sommige namen zijn veranderd ter bescherming van onschuldigen (of niet zo onschuldigen, of gewoon omdat we een naam belachelijk vonden en een andere naam veel leuker was). En we hebben een vleugje magie toegevoegd om het interessant te houden. Dus eigenlijk kan er van alles gebeuren.

Dit is het verhaal van Jane zoals wij denken dat het had móeten gaan.

Het begint in Engeland (of een alternatieve versie van Engeland, aangezien we de geschiedenis wat hebben aangepast), halverwege de zestiende eeuw. Het waren bewogen tijden, vooral als je een Ediaan

was. (Mocht je onbekend zijn met de term, je spreekt Eðiaan uit als ee-thie-aan.) Eðianen waren gezegend (of vervloekt, afhankelijk van hoe je ernaar kijkt) met het vermogen om te wisselen tussen mensenvorm en dierenvorm. Sommige leden van het grote publiek konden zichzelf bijvoorbeeld veranderen in katten, wat een enorme toename teweegbracht in de landelijke consumptie van tonijn, maar ook de rattenbevolking van Engeland flink deed afnemen. (Maar ja, andere mensen konden weer veranderen in ratten, dus niemand merkte het eigenlijk.)

Er waren mensen die deze dierenmagie geweldig vonden, maar anderen zagen het als iets walgelijks wat onmiddellijk uitgebannen moest worden. Die tweede groep (bekend als Waarachtigen) vond dat mensen niet het recht hadden om iets anders te zijn dan mensen. En aangezien Waarachtigen eigenlijk overal de baas waren, werden Eðianen vervolgd en opgejaagd totdat de meeste uitgestorven waren of zich goed hadden verscholen.

Wat ons bij een fatale middag aan het koninklijk hof van Engeland brengt, waarop koning Hendrik VIII tijdens een woedeaanval veranderde in een enorme leeuw en, tot groot plezier van de aanwezigen, de hofnar opslokte. Ze klaptenthusiast, want eigenlijk vond niemand de nar leuk. (Later ontdekten de hovelingen dat het incident geen ingestudeerd stukje ingenieuze misleiding was, maar werkelijk een echte leeuw die de nar opat. Toen de aanwezigen de waarheid ontdekten, klaptent ze niet meer, maar ze zeiden wel: 'Dat verdiende die clown.')

Diezelfde avond verordende koning Hendrik, zodra hij weer een mens was, dat Eðianen toch niet zo slecht waren en voortaan dezelfde rechten en privileges moesten krijgen als Waarachtigen. Het besluit om de oude magie toe te staan, zorgde voor opschudding in heel Europa. Het hoofd van de Waarachtigenkerk was niet blij met de beslissing van koning Hendrik, maar elke keer dat Rome een officieel schrijven stuurde om het decreet af te wijzen, at de Leeuwenkoning de boodschapper op.

Waar het gezegde 'Eet de boodschapper niet op' vandaan komt.

Toen Hendrik stierf, ging de troon over op zijn enige zoon, Edward. Ons verhaal begint in een periode vol spanning, met steeds meer broeiende vijandigheid tussen Edianen en Waarachtigen, een tienerkoning met een zwakke grip op de troon van Engeland, en een jonge lord en lady die er geen idee van hebben dat hun levens op het punt staan verstrengeld te raken.

Geheel tegen hun wil.

EEN

Edward

De koning, zo bleek, was stervende.

‘Wanneer?’ vroeg hij meester Boubou, de koninklijke geneesheer.
‘Hoelang heb ik nog?’

Boubou veegde het zweet van zijn voorhoofd. Hij hield er niet van om koningen slecht nieuws te brengen. In zijn bedrijfstak wilde dat nog weleens leiden tot de schandpaal. Of erger.

‘Zes maanden, misschien een jaar,’ zei hij schor. ‘Maximaal.’

Drommels, dacht Edward. Oké, hij was nu al een paar maanden ziek, maar hij was nog maar zestien. Hij kon niet stervende zijn. Hij had een griepje, dat was alles, een hoest die wat langer bleef hangen dan misschien zou moeten, een druk op de borst, een terugkerende koorts, wat hoofdpijn, zeker, herhaaldelijke duizelingen, soms een vreemde smaak in zijn mond, maar sterven?

‘Weet u het zeker?’ vroeg hij.

Boubou knikte. ‘Het spijt me, Majesteit. Het is “de aandoening”.’

O. Dat.

Edward onderdrukte een hoest. Hij voelde zich meteen beroerder dan nog maar vlak hiervoor. Alsof zijn longen het slechte nieuws hadden gehoord en er nu al mee ophielden. Hij had anderen gekend met ‘de aandoening’. Die kuchten de hele tijd in vieze zakdoeken vol bloedvlekken en gedroegen zich zwak en trillerig, waarna ze zich uiteindelijk excuseerden en vertrokken van het hof om buiten het